

Titel: Larses Sygdom, Død og Begravelse, [...] Kan synges, som: Jeg er en fremmet blant alle.

Citation: "Larses Sygdom, Død og Begravelse, [...] Kan synges, som: Jeg er en fremmet blant alle.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 23*, P.H. Høecke, 1774, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_023-shoot-workid2_023_024/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 23

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

24,

Larses Sygdom, Død og Begravelse.

1. Marsag til hans Sygdom.
2. Lægemidlerne han brugte.
3. Forvarseler for hans Død.
4. Hans Død.
5. Mette arver ham.
6. Hans Begravelse.
7. Hans Gravskrift.

Kan synges, som:
Jeg er en Fremmet blant alle:

Kjøbenhavn,
Trykt hos Paul Herman Høede. 1774.

1.
Lars maae ved Sengen nu holde.
Stegt Flæsk, og drukken derpaa,
Har gjort, han nu har den Kolde,
Han hverken kan staae eller gaae.

2.
Han tabte paa engang hans Kræfter,
I Gaar fik han Peber og Salt;
Men gammel Øll drak han derefter,
Som just gjorde Tingene galt.

3.
I Maveu han først fik en Humlen,
Hver Øyeblik maatte han gaae
Dg løbe; men nu kommer Humlen,
Han spiste en Hvidleg derpaa.

4.

4.
Dra! Brændevin oven paa dette,
Dg nu skulde Peber igien
I gammel All Zeberen sette,
Hvor vilde han med dette hen?

5.
Tre Spege Sild derhos han slugte,
Nad Hoved, Been og alting med.
Et Middel, hans Didesfar brugte,
Naar han i hans Mave sit vred.

6.
Et nyt Raad kommer han efter,
Nad Snustobak, Peber og Salt;
Han tabte nu derved hans Kræfter,
Thi det var jo mere end gaelt.

7.
Urinen og Stolegang standsfer,
Som ey er de beste Slags Legn.
Han famler alt udi hans Sandsfer,
Der kom og lidt andet i Beyen.

8.
See! Mette ham troelig opvarter,
Gaaer om ham og er ved hans Seng.
Til Strømper hun sidder og karter,
Lars veed nok til hvad for en Dreng.

9.
Han laae med Lakritz-Rod i Munden,
Han syntes det lindret hans Bryst.
Hvad hør man: der tuder jo Hunden,
Dg Lars har alt fem gange gyst.

10.
Paa Loftet kom der et Rabalder,
Saa Brændet det veltede ned.
Man Forvarsel gierne sligt kalder,
Skjønt det er af mange beled.

11.
Men Mette tog sig lit Rubeber
Dg lidet stodt Ingefær ind,
Meleret med Hvidløg og Peber,
Dg sad med sin Haand under Kind.

12.
Hun merket end vidre Allarme,
Hun syntes hun merket en Bind,
Saa Blodet kom ret i en Barme;
Maaskee af det før hun tog ind.

13.
Lars slummer, men stundum han raser,
Slaaer Mette og Næsen til Blods;
Staaer op og gior mange Grimaser,
Bil gaae, men er daarlig til Fods.

14.

Han daaner, han legges i Sengen,
Ja, Mette! det bliver vel saa,
Du bliver tilbage med Drengen,
Sid vel det maae begge jer gaae.

15.

Fra Sengen han gier hende Haanden,
Slaaer Dynene paa hende stift;
Saaer Slag, og opgiver saa Landen.
Lars dode, og dode u-gift.

16.

Men Mette begyndte at strige.
Kold var han, i sær paa hans Been.
Dg hvad var der mere at sige,
End Lars var saa død som en Steen.

17.

Hun kneb ham ret stærk i hans Næse,
Med Naale hun stak i hans Been.
Begynder for hannem at læse;
Men Lars var saa død som en Steen.

18.

Hun Naale stak ind i hans Lægge,
Med Som hun aarelader hans Arm;
Men da hun ham ikke kan vække,
Saa gjør hun paatimen Allarm.

19.

19.
Dog raabte hun først i hans Dre:
Lars kiender du Mette endnu?
Men Lars han kan ikke meer høre,
Kom hende ey mere ihu.

20.
Hun kalder da Folk ind i Stuen,
Af Sengen man tog ham da op.
Hans Dreje, Halskluden og Huen,
Sik den, som der toede hans Krop.

21.
Det øvrige Mette blev givet,
Som havde Lars været saa troe,
Og tient ham saa villig i Livet;
Thi fik hun hans efterladt Boe.

22.
Sag, sagde hans Søster Catrine:
Sag du kun min Pige det Kram,
Tre Skjorter, en Kiste, to Skrine,
En Støvelknegt, Skoeborst og Kam,

23.
Samt andre hans daglige Klæder,
Kiol, Buxer, Vest, Hoser og Skoe.
Halv var han med Jens Landsbye
Ekræder,
I to Faar, en Koe og en Soe.

24.

Den Eyendom arved og Mette:
Men Skræderen fordret Bøvtis,
Saa mellem de to kom en Trette
Som gik paa Bevinst og Forliis.

25.

Hvorledes skal Lars nu begravet?
Hans Farbror besorger nu sligt.
Dg alle Anstalterne have
Alt efter hans Farbrorlig Pligt.

26.

Hvem vilde vel Lars derfor laste?
Han havde sagt: tag en Spand Vand,
Den efter mit Lig I skal kaste,
Jeg siden da spoge ey kan.

27.

I levende Lve at spoge,
Han selv var forsøgt nok udi.
Hvem dette Huisraad vil forsøge,
Er altid for afdøde frue.

28.

Ifald jeg sligt kalder en Løvning
Fra Dvertroes Fabels Arkiv,
Da sit jeg vel rigtig en Stevning,
Dg dømt fra Fornuft og dens Liv.

29.

29.

Lars var ndi levende Live
(Hans Gravskrift begynder just saa)
En Mand man det Skudsmaal maae
At Skillingen passet han paa.
give,

30.

Han stundum vel Kroen besogte,
Hver Sendag tog dog kun een Ruus.
Hans Meersomhed gjorde han spogte,
Nu er han saa død som en Ruus.

